

בית משפט השלום ברחובות

תא"מ 20-09-23640 ריטרסקי, עו"ד נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ואח'

בפני כבוד הרשמת הבכירה נעמה פרס

התובע טל ריטרסקי, עו"ד, ת"ז XXXXXXXXXX

נגד

הנתבעים 1. פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ח"פ 515235539

2. איל יוסף רוזנפרב ת"ז XXXXXXXXXX

פסק דין

1 התובע עותר לקבלת פיצוי ללא הוכחת נזק מהנתבעים, בסכום של 6,000 ₪, בגין שיגור שישה דברי
2 פרסומת, בהודעות מסר קצר (SMS), למכשיר הטלפון הנייד שלו, ללא הסכמתו, ובניגוד להוראת
3 סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"). בנוסף עותר התובע,
4 לקבלת פיצוי בסכום של 1,000 ₪, לפי דיני הנזיקין הכלליים, בגין נזקים ממוניים ובלתי ממוניים
5 שנגרמו לו, על פי הנטען.
6
7

רקע עובדתי ודיוני

8 1. התובע הינו עורך דין עצמאי, העוסק בתחום המשפט האזרחי והמסחרי. הנתבעת 1 (להלן גם:
9 "פלוס תקשורת") הינה חברה בעירבון מוגבל, הרשומה כדין בישראל, העוסקת בהפצת מגזינים
10 חודשיים חנימיים, בשם "גבעתיים פלוס" ו- "רמת גן פלוס", לרווחת תושבי הערים גבעתיים ורמת
11 גן. הנתבע 2 הוא בעל מניות ודירקטור יחיד בנתבעת 1.
12
13 2. ביום 27.7.20 שלחו הנתבעים ו/או מי מטעמם הודעת מסר קצר (SMS) לטלפון הנייד של
14 התובע (להלן גם: "ההודעה הראשונה"). ההודעה הראשונה הכילה קישור (לינק) לדף נחיתה באתר
15 של הנתבעים, אשר בו גרסה דיגיטלית של המגזין "רמת גן פלוס" של חודש יולי 2020. ההודעה
16 כללה אופציית הסרה באמצעות הקלדת הספרות "46". וזהו צילום מסך של נוסח הודעת המסר
17 הקצר, אשר נשלחה לטלפון הנייד של התובע:

18

בית משפט השלום ברחובות

תא"מ 20-09-23640 ריטרסקי, עו"ד נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ואח'

1 3. ביום 14.8.20 שלח התובע לנתבעים מכתב התראה ובו הודעת סירוב והצעת פשרה (להלן: "מכתב ההתראה"). מכתב ההתראה נשלח לתיבות הדואר האלקטרוני של הנתבעים, כדלקמן: local@givatayimplus.co.il ו- office@givatayimplus.co.il. במכתב ההתראה ביקש התובע מהנתבעים, בין היתר, לחדול ממשלוח דברי פרסומת אליו וכן להסיר את שמו ומספר הטלפון הנייד שלו ממאגרי הנתבעת 1.

2
3
4
5
6
7 4. ביום 25.8.20, לאחר משלוח מכתב ההתראה, אשר לא נענה, שיגרו הנתבעים או מי מהם, לטלפון הנייד של התובע, הודעת מסר קצר (SMS) נוספת, בנוסח זהה לנוסח הודעת המסר הקצר מיום 27.7.20 (להלן: "ההודעה השנייה"). על רקע האמור, הגיש התובע, ביום 10.9.20, את כתב התביעה המקורי בגין משלוח שני דברי פרסומת על ידי הנתבעים, בניגוד להוראות החוק.

8
9
10
11
12 5. ביום 15.12.20 הגיש התובע כתב תביעה מתוקן, בגדרו הוסיף לתובענה ארבעה דברי פרסומת בנוסח זהה לנוסח הודעות המסר הקצר הקודמות, באופן בו כתב התביעה המתוקן כלל התייחסות למשלוח שישה דברי פרסומת על ידי הנתבעים, בניגוד להוראות החוק.

13
14
15
16 6. ביום 24.5.23 נערך לפני דיון הוכחות, במסגרתו העידו לפני התובע והנתבע 2. בתום הדיון, הגישו הצדדים סיכומי טענות בכתב. כעת יש להכריע. כאן המקום לציין, כי במסגרת דיון ההוכחות הוסיף וטען התובע, כי הנתבעים שלחו למספר הטלפון הנייד שלו, עוד חמישה דברי פרסומת באמצעות הודעות מסר קצר. הנתבעים התנגדו, במשנה תוקף, להכללת הודעות המסר הקצר הנטענות בתובענה. לפיכך, אתעלם בפסק הדין מטענה זו של התובע.

עיקר טענות התובע

17
18
19
20
21
22
23 7. התובע טוען, כי הנתבעים הינם מפרסמים (כהגדרתו של מונח זה בסעיף 30א(א) לחוק), בשל כל אחד מהבאים: הנתבעים שיווקו את דברי הפרסומת עבור צדדים שלישיים; דברי הפרסומת מפרסמים את המגזין של הנתבעים. לפיכך, כך הטענה, הנתבעים אחראים, ביחד ולחוד, לשליחת דברי הפרסומת אליו, ללא הסכמתו, ובניגוד להוראות החוק.

24
25
26
27
28 8. התובע מוסיף וטוען, כי הודעות המסר הקצר ששלחו הנתבעים אליו מהוות דברי פרסומת, כהגדרתו של מונח זה בסעיף 30א(א) לחוק. לדברי התובע, הודעות המסר הקצר הכילו מסרים שהופצו באופן מסחרי, כשהמטרה לעודד את פרסום המגזין של הנתבעים.

29
30
31
32
33 9. לטענת התובע, הנתבעים לא הוכיחו, כי הוא נרשם לרשימת התפוצה שלהם. לדבריו, הוא מעולם לא יצר קשר עם הנתבעים או מי מהם לפני קבלת דברי הפרסומת, לא נרשם לרשימת התפוצה שלהם, ולא אישר להם לשלוח אליו דברי פרסומת.

בית משפט השלום ברחובות

תא"מ 20-09-23640 ריטרסקי, עו"ד נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ואח'

10. התובע טוען, כי לא היה חייב לשלוח בהודעת מסר קצר את הספרות "46" לצורך הסרה. התובע סבור, כי הודעת הסירוב מיום 14.8.20, נשלחה כדין לתיבות הדואר האלקטרוני של הנתבעים. התובע סומך טיעונו, על הוראת סעיף 30א(ד1) לחוק, הקובעת כי הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת, לפי בחירת הנמען. בענייננו, בחר התובע לתת הודעת סירוב בכתב, על דרך שיגורה לתיבות הדואר האלקטרוני של הנתבעים ולא לתת את הודעת הסירוב בדרך בה בחרו הנתבעים, ובנוהגו כך, אין כל פגם או דופי.

11. התובע מטעים, כי הנתבעים התעלמו ממכתב ההתראה ששלח אליהם, לא הסירו את שמו ומספר הטלפון הנייד שלו מרשימת התפוצה שלהם, והמשיכו לשלוח אליו, ללא הסכמתו, עוד חמישה דברי פרסומת, בנוסף להודעה הראשונה, בתאריכים: 25.8.20, 14.9.20, 27.10.20, 23.11.20 ו-10.12.20. התנהלות זו של הנתבעים, כך הטענה, מקימה לתובע זכות לקבלת פיצוי בסכום של 1,000 ₪, ללא הוכחת נזק (שהינו הרף המקסימלי הקבוע בחוק), בגין כל הודעה שקיבל, ללא הסכמתו.

12. התובע מחדד ומדגיש, כי עומדת לו עילת תביעה עצמאית כנגד הנתבע 2. לטענת התובע, קמה לנתבע 2 אחריות אישית בנסיבות העניין, אף ללא הרמת מסך, בשל היותו בעל המניות והדירקטור היחיד בנתבעת 1.

13. לבסוף, התובע מפנה בסיכומיו לפסק הדין בת"ק (שלום-ת"א) 34002-05-20 **הרצברג נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ**, ניתן ביום 29.11.22 (להלן: "פסק הדין בעניין הרצברג"). לטענת התובע, המקרה נשוא פסק הדין בעניין **הרצברג**, כמעט זהה לעובדות המקרה שלפנינו. בפסק הדין **הרצברג** נקבע, בין היתר, כי הנתבעת 1 שלחה לתובע שם הודעות פרסומיות דומות בנוסחן להודעות נשוא דיונו, מבלי שנתן הסכמתו, וכי לא פעלה להסירו על אף שהתבקשה לעשות כך. לפיכך, נפסק בפסק הדין **הרצברג**, כי פעולות הנתבעת 1 היו הפרה של הוראות סעיף 30א לחוק.

עיקר טענות הנתבעים

14. הנתבעים סבורים, כי דין התביעה להידחות, הן על סף מפתן הדלת הן לגופם של דברים.

ראשית, התובע הגיש את התביעה בחוסר תום לב ובחוסר ניקיון כפיים. לטענת הנתבעים, התובע מנצל באופן שיטתי, ציני ופסול את הוראות החוק וזאת על מנת להתעשר שלא כדין, באופן שאינו הולם בעל דין, ובוודאי שלא עורך דין.

15. שנית, הודעות המסר הקצר שנשלחו לטלפון הנייד של התובע, אינן עונות על הגדרת החוק ל"דבר פרסומתי". הודעות המסר הקצר מכילות קישור בלבד למגזין "רמת גן פלוס". אין מדובר במסר "שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת" (ראו הגדרת "דבר פרסומתי" בסעיף 30א(א) (1) לחוק).

בית משפט השלום ברחובות

תא"מ 20-09-23640 ריטרסקי, עו"ד נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ואח'

16. שלישית, התובע נרשם, ביום 1.7.20, לרשימת התפוצה של הנתבעת 1, בכדי לקבל את המגזין "רמת גן פלוס", באמצעות הודעת מסר קצר שנשלחה למספר הטלפון הנייד שהוא סיפק בטופס הרישום למערכת הדיוור האוטומטית. לאחר מכן, כשראה התובע כי הנתבעת 1 פועלת בהתאם לחוק ומאפשרת למקבלי ההודעה לבקש הסרה בדרך פשוטה, באמצעות השבת הודעת מסר קצר בת שני תווים (46), ביכר התובע לפעול בחוסר תום לב ובאופן בלתי סביר ולשגר לנתבעת 1 הודעת סירוב בדואר אלקטרוני, בין היתר לכתובת החסומה לפניו, ושכלל לא ברור מניין הגיעה אליה.
17. רביעית, התובע בחר לשגר את הודעת הסירוב לנתבעת 1, לשתי כתובות דואר אלקטרוני, כאשר הכתובת האחת local@givatayimplus.co.il אינה מפורסמת על ידי הנתבעים ואינה כתובת פעילה ואילו הכתובת הנוספת office@givatayimplus.co.il משמשת כתובת דואר ראשית. אולם, לאור היקפן הגבוה של הודעות הדואר האלקטרוני הנשלחות והמתקבלות, הקימו הנתבעים מנגנון המעביר באופן אוטומטי הודעות, שאינן רשומות באנשי הקשר של הנתבעת 1, לתיבת האשפה. משום כך, הודעת הסירוב של התובע לא הגיעה לנתבעים. לא זו אף זו, התובע כלל לא טרח לוודא את קבלת ההודעה עובר להגשת התביעה. גדולה מכך, התובע מלין בתביעתו על טרדה, בזבוז זמן וטרחה, כאשר כל שהיה עליו לעשות, על מנת להפסיק לקבל הודעות, הוא לשלוח הודעת מסר קצר בת שני תווים, כאשר חלף זאת הוא עמל וטרח על ניסוח מכתב דרישה.
18. חמישית, יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 2 על הסף. התובע לא טען (וממילא לא הוכיח) כי הנתבע 2 התרשל או הפר חובה כלשהי כלפיו.
19. לבסוף, הנתבעים מזכירים בסיכומיהם (סעיפים 9-10), מספר פסקי דין בהם נדחו לחלוטין תביעות ספאם, עקב שימוש לרעה בהוראות החוק, במקרה בו נשלחה הודעת הסרה במתכוון בדואר אלקטרוני, חלף נקיטה בדרך הפעולה הפשוטה, הסבירה והמתבקשת בנסיבות העניין - היא שליחת הודעת מסר קצר (ראו, למשל: רע"א 2983/17 קליין נ' ידיעות אינטרנט בע"מ, ניתן ביום 27.6.17 (להלן: "פסק הדין בעניין קליין"); ע"א (מחוזי-ת"א) 16429-01-22 רז המאושר נ' דהן, ניתן ביום 22.11.22 (להלן: "פסק הדין בעניין רז המאושר").
- בנוסף, הנתבעים מפנים בסיכומיהם לפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"א 4704/20 יונתן בן עמי נ' FACEBOOK IRELAND LTD ואח', ניתן ביום 9.2.21 (להלן: "פסק הדין בעניין פייסבוק"). בפסק הדין בעניין פייסבוק, נקבע, כי בהתאם להוראת סעיף 30א(ד)(1) לחוק, שמורה לנמען הזכות לשלוח הודעת סירוב בדרך שבה קיבל את דברי הפרסומת או בכתב, כטוב בעיניו. אולם בנסיבות שנדונו שם, נקבע כי דווקנותו של התובע שלא לשלוח הודעה בדרך הקלה, הפשוטה והסבירה ביותר בנסיבות העניין, עולה כדי חוסר תום לב קיצוני ולכן המפרסם היה רשאי להתעלם מהודעת ההסרה והתובע הוא שנושא באחריות להודעות ששוגרו לאחר משלוח הודעת הסירוב מטעמו.

בית משפט השלום ברחובות

תא"מ 20-09-23640 ריטרסקי, עו"ד נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ואח'

דין ומסקנות

- 1
2 20. לאחר ששקלתי בדבר, דעתי היא כי דין התביעה להידחות. לטעמי, על אף שהנתבעים הפרו,
3 ביחד ולחוד, את הוראות החוק, אין מקום לפסוק לתובע, בנסיבות העניין, פיצוי כספי כלשהו, נוכח
4 התנהלותו הלוקה בהיעדר תום לב. אנמק בקצרה.
5
6 21. אין חולק, כי במהלך שנת 2020, בתקופת הקורונה, לרבות במהלך חודשי הסגר השני במדינת
7 ישראל, נשלחו לתובע שש הודעות מאת הנתבעים, המכילות קישור למגזין הנתבעת 1. סעיף 30א(ב)
8 לחוק קובע: "לא ישגר מפרסם דבר פרסומת, באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי,
9 הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען, בכתב,
10 לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת...". מן האמור בסעיף חוק זה נמצאנו למדים, כי
11 המחוקק הטיל על הנתבעים את הנטל להוכיח, כי ביקשו מראש את הסכמת התובע בכתב למשלוח
12 הודעות פרסומת וכי ההסכמה ניתנה.
13
14 22. בענייננו, הנתבעים לא הוכיחו בראיות מתאימות ומספיקות, כי התובע נרשם לשירותי הדיור
15 של הנתבעת 1 וכי נתן הסכמתו לקבלת חומר פרסומי ממנה. הנתבעת 1 צירפה לכתב ההגנה מטעם
16 הנתבעים, העתק אישור הרשמת התובע לשירותי הנתבעת 1, בו מופיע מספר הטלפון של התובע
17 וכתובת דואר אלקטרוני אנונימית, ללא שם (ראו נספח 1). אני סבורה, כי אין בתוכנו של נספח 1
18 לכתב ההגנה כדי להוכיח, כי היה זה התובע עצמו שנרשם. הנתבעים לא המציאו אסמכתה על
19 כתובת ה- IP של המחשב ממנו ביצע התובע, לטענתם, את ההרשמה. הנתבע 2 נחקר בנושא זה
20 במסגרת דיון ההוכחות, והשיב כי אינו יודע מהי כתובת ה- IP של המחשב ממנו ביצע התובע, לפי
21 הטענה, את הרישום לרשימת התפוצה של הנתבעת 1 (פרוטוקול עמ' 15, שורות 9-4). הנתבעים אף
22 לא צירפו לראיותיהם חוות דעת מומחה, בעזרתה ניתן היה להוכיח את סוגיית קבלת הסכמת
23 התובע ואופן הרישום לרשימת התפוצה, שהינם עניין שבמומחיות. משכך, אני קובעת בזה, כי
24 הנתבעים לא עמדו בנטל להוכיח כי התובע נתן הסכמתו לקבלת חומר פרסומי מהנתבעת 1.
25
26 23. כאן המקום לחדד, כי הדיבור "דבר פרסומת" מוגדר בסעיף 30א(א)-(1)-(3) באופן רחב ביותר.
27 בהתאם לכך, דבר פרסומת הינו, בין היתר, אחד משלושה אלה: "מסר המופץ באופן מסחרי,
28 שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת" (סעיף 30א(א)(1)
29 לחוק); "מסר המופץ לציבור הרחב שמטרתו בקשת תרומה או תעמולה" (סעיף 30א(א)(2) לחוק);
30 "מסר שאינו דבר פרסומת כאמור בפסקה (1) או (2), המופץ לציבור הרחב, ונכללת בו הצעה לנמען
31 להתקשר למספר טלפון מסוים לשם קבלת מסר כלשהו" (סעיף 30א(א)(3) לחוק).
32
33 בענייננו, הנתבעת 1, היא חברה בע"מ, אשר המוצר אותו היא משווקת הוא המגזין שלה, המכיל
34 בתוכו גם פרסומות. אני סבורה, כי הודעות המסר הקצר ששלחו הנתבעים לתובע, מהוות דבר
35 פרסומת, בהיותן חוסות תחת הגדרת הדיבור "דבר פרסומת" המעוגנת בסעיף 30א(א)(3) לחוק.

בית משפט השלום ברחובות

תא"מ 20-09-23640 ריטרסקי, עו"ד נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ואח'

- 1 לטעמי, על אף שמדובר במשלוח לינק בלבד, ולא במשלוח הודעות פרסומיות באופן ישיר, יש בנוסח
2 הודעות המסר הקצר שנשלחו לתובע, משום הצעה להיכנס ללינק ולקרוא את תכני המגזין, ובכך
3 יש משום פרסום למגזין הנתבעת 1 וכן לתכני הפרסום מטעם צדדים שלישיים המופיעים בו.
4
5 24. עוד אציין, למען שלמות התמונה, כי הנתבעים נחשבים ל"מפרסמים", שכן מפרסם מוגדר
6 בסעיף 30א(א) לחוק, כך: "מי שתוכנו של דבר הפרסומת עשוי לפרסם את עסקיו או לקדם את
7 מטרתו, או מי שמשווק את נושא דבר הפרסומת בעבור אחר". בעניינינו, כאמור מעלה, הנתבעים
8 שיגרו את הודעות הפרסומת כדי לפרסם את המגזין שלהם וכן כדי לשווק את הפרסומות של צדדים
9 שלישיים המופיעות בו.
- 10
11 25. הנה כי כן, הנתבעים, ביחד ולחוד, הפרו את הוראת סעיף 30א(ב) לחוק מששלחו לתובע
12 הודעות פרסומת מבלי שנתן הסכמתו. בנוסף, הנתבעים, ביחד ולחוד, הפרו את הוראת סעיף 30א
13 לחוק, בכך שלא פעלו להסרת שמו של התובע ומספר הטלפון שלו מרשימת התפוצה של הנתבעת 1,
14 על אף שהתבקשו לעשות כן בהודעת הסירוב מיום 14.8.20, אותה אישרו שקיבלו.
- 15
16 26. חרף הפרות הנתבעים, אין מקום לפסוק לתובע, בנסיבות העניין, פיצוי כלשהו (מכוח החוק
17 או מכוח דיני הנזיקין הכלליים). בת"ק (שלום-הרצליה) 605-07-16 אוהד צוויק נ' לאומי קארד
18 בע"מ (ניתן ביום 12.10.16) נפסק, כי אין חובה לפסוק פיצוי בגין הפרה של סעיף 30א(ב) לחוק וכי
19 הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט (ראו סעיף 30א(ג) לחוק, הנוקט בלשון "רשאי"). שיקול
20 דעת זה מונחה על-ידי תכלית הפיצויים לדוגמה. השאלה אותה יש לבחון היא לא רק האם התובע
21 נתן את הסכמתו למשלוח דברי הפרסומת, או אם נהג כשורה בכל הנוגע להסרתו מרשימת התפוצה.
22 שאלה מרכזית נוספת היא, אם עלה בידי התובע להצביע על הצדקה להטיל את הפיצוי לדוגמה
23 לאור תכליות החוק: הרתעה ועידוד הגשתן של תביעות. במקרה שבו אין מקום להכווין את
24 התנהגות הנתבע או במקרה שאין מדובר בתביעה שיש לעודדה, אין מקום לפסוק פיצויים לדוגמה.
25
26 27. אני סבורה, כי בעניינינו אין מדובר בתביעה שיש לעודדה, לאור התנהלותו של התובע ולאור
27 היקף ההפרה הקטן. אכן, בהתאם לסעיף 30א(ד)(1) לחוק שמורה לתובע הזכות לשלוח הודעת
28 סירוב בדרך שבה קיבל את דברי הפרסומת או בכתב, כפי בחירתו. וזה נוסח הוראת סעיף 30א(ד)(1)
29 לחוק: "הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת, לפי בחירת הנמען". לצד
30 הוראת חוק זו, נדרש המפרסם בהוראת סעיף 30א(ה)(1)(ג) לחוק, להעמיד דרך פשוטה וסבירה
31 בנסיבות העניין למשלוח הודעת סירוב: "זכותו של הנמען לשלוח, בכל עת, הודעת סירוב, כאמור
32 בסעיף קטן (ד), ודרך אפשרית למשלוח הודעה כאמור, שהיא פשוטה וסבירה בנסיבות העניין..."
33 (ההדגשה הוספה-ני פ').
34
35 28. בפסק הדין בעניין פייסבוק, נפסק מפי כבוד השופט סולברג, בפסקאות 22-23 לפסק הדין,
36 כדלקמן:

בית משפט השלום ברחובות

תא"מ 20-09-23640 ריטרסקי, עו"ד נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ואח'

1 "העובדה שניתנה בידי יונתן האפשרות לשלוח הודעת סירוב באמצעות לחיצה על
2 לחצן ה'הסר', איננה גורעת אפוא מזכותו לשולחה באמצעות דואר -אלקטרוני, כפי
3 שנשלחה אליו, או בכתב, כרצונו. דא עקא, הגם שנתונה לנמען הזכות לבחור את
4 אופן משלוח הודעת הסירוב, ברי כי השימוש בזכות זו – כשימוש בכל זכות
5 משפטית – צריך להיעשות בתום-לב" (ההדגשה שלי –נ' פ').
6

7 29. בנסיבות המקרה שלפני, התובע סירב באופן בלתי לגיטימי לשלוח הודעת סירוב בדרך
8 הפשוטה והסבירה שבה קיבל את דבר הפרסומת, דהיינו לשלוח בהודעת מסר קצר את הספרות
9 "46" לצורך הסרה. התובע, שהינו עורך דין מכובד, המתמחה בתביעות ספאם, ביכר, מטעמיו הוא,
10 לשלוח את הודעת הסירוב, לתיבות דואר אלקטרוני של הנתבעת 1, בלא שידע כלל שהן מנוטרות
11 או פעילות, במקום לעשות שימוש בדרך ההסרה הפשוטה שהופיעה בגוף ההודעה. אינני מקבלת
12 כאמינים, נכונים ומשכנעים את דברי התובע בעדותו לפני (עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 26-27) לפיהם,
13 נמנע משימוש בדרך ההסרה הפשוטה שהופיעה בגוף ההודעה, משום שחשש שדרך זו תכניס וירוסים
14 למכשיר הטלפון הנייד שלו ומשום שחשש לפגיעה בפרטיותו. בענייננו, הודעת הפרסומת הראשונה
15 וגם שאר ההודעות שקיבל התובע, נשלחו מגורם מוכר (הנתבעת 1) ובמצב דברים זה החשש
16 להידבקות בוירוס עקב משלוח הודעת מסר קצר עם הספרות "46", הינו פחות.

17 יפים לענייננו, בהקשר זה, דברי בית המשפט (כב' השופט א' ויצנבליט) בתא"מ (שלום-הרצליה)
18 36670-02-17 גביזון נ' אגודת הסטודנטים של הקריה האקדמית, ניתן ביום 11.2.18, בפסקה 14 :

20
21 "עמידה על זכות וחוסר תום לב אינם ביטויים הסותרים זה את זה...חוסר תום הלב
22 מצוי במקרה שבו הנמען יודע שלחיצה על לינק ההסרה עשויה להביא להסרה
23 אוטומטית, פשוטה וודאית מרשימת התפוצה, ומהבחינה העובדתית בית המשפט
24 משתכנע שאין אמת בטענתו שחשש מלחיצה על אותו קישור".
25
26

27 30. התרשמתי, על כן, כי בחירת התובע לשלוח לנתבעים הודעת סירוב אחת בכתב, באמצעות
28 משלוח דואר אלקטרוני, במקום לפעול בדרך בה קיבל את דבר הפרסומת (משלוח הודעת מסר קצר
29 עם הספרות "46" שהינה דרך סבירה, פשוטה ומתבקשת), לא נעשתה בתום לב. מצופה היה מן
30 התובע, שהינו עורך דין המתמחה בתביעות ספאם ומי שהינו קצין בית משפט, שישלח את הודעת
31 הסירוב במספר הזדמנויות ובצורות שונות. בדרך זו נהג התובע בפסק הדין בעניין הרצברג. לאחר
32 כל הודעה שקיבל התובע הרצברג מהנתבעת 1, הוא ביצע ניסיונות להסיר עצמו מרשימת התפוצה
33 של הנתבעת אך ללא הועיל. התובע הרצברג השיב את הספרה "9" כפי שהתבקש על ידי הנתבעת 1
34 בהודעה עצמה, אך לאחר מכן המשיך לקבל הודעות נוספות מהנתבעת. כמו כן, התובע הרצברג שלח
35 מכתב התראה לנתבעת 1 לכתובת דואר אלקטרונית של הנתבעת 1. בענייננו שונים פני הדברים.
36 התובע בחר במודע שלא לשלוח הודעת מסר קצר עם הספרות "46" כדי להיות מוסר מרשימת
37 התפוצה. התנהלות זו של התובע והיקף ההפרה הקטן, מובילים למסקנה, כי אפילו שהופר החוק,
38 אין מקום לפסוק לתובע פיצוי כספי כלשהו.
39

בית משפט השלום ברחובות

תא"מ 20-09-23640 ריטרסקי, עו"ד נ' פלוס תקשורת (ע.א) בע"מ ואח'

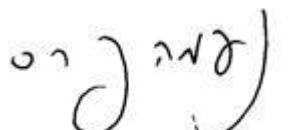
31. ודוק: המקרה שלפני דומה בנסיבותיו לעובדות נשוא פסק הדין בעניין פייסבוק. בפסק הדין פייסבוק נקבע (בפסקה 24) כי עמידתו הדווקנית של התובע שם, על זכותו שלא להשתמש בלחצן ה'הסר' איננה בתום-לב. דומים פני הדברים בענייננו. התעקשותו הדווקנית של התובע שלא לשלוח הודעת מסר קצר עם הספרות "46" כדי להיות מוסר מרשימת התפוצה הינה לוקה בחסר, בפרט על רקע תקופת הקורונה וימי הסגר השני במדינת ישראל, בהם כוח העבודה היה מוגבל ומצומצם ובהתחשב בכך שהתובע לא ידע כלל אם מדובר בתיבות דואר אלקטרוני פעילות. כן ראו האמור בפסק הדין בתא"מ (שלום-ת"א) 19-02-28890 אוציקובסקי נ' אל על נתיבי אוויר לישראל בע"מ, ניתן ביום 4.8.19, בו נקבע כך: "התובע הוא שבחר להכביד ולסרב את הליך הסרתו מרשימת התפוצה. התובע בחר לשלוח מכתב התראה בדואר כאשר הוא יודע שפניה כזו מצריכה התערבות גורם אנושי אשר מטבע הדברים אורכת זמן". אציין, כי ערעור שהוגש על פסק הדין נדחה (ע"א (מחוזי-ת"א) אוציקובסקי נ' אל על נתיבי אוויר לישראל בע"מ, ניתן ביום 23.11.20). בענייננו הדברים מקבלים משנה תוקף. התובע לא ווידא טרם הגשת התביעה כי הודעת הסירוב התקבלה בפועל אצל הנתבעים.

32. לסיכום אציין, כי לפי הפסיקה (ראו למשל פסק הדין בעניין רז המאושר) עצם היותו של תובע "סדרתי" אינה שוללת ממנו את הזכות לקבלת פיצוי, אך יש לבחון בכל מקרה ומקרה אם התובע פעל בתום לב. כך נעשה במקרה שלפני. התובע הוא שחקן חוזר בתביעות ספאם. עורך דין מכובד במקצועו ובעיסוקו. לטעמי, התובע לא נהג כשורה בכל הנוגע להסרתו מרשימת התפוצה, עת עשה שימוש דווקני בהוראת סעיף 30א(ד)(1) לחוק, ובחר שלא לשלוח הודעת מסר קצר עם הספרות "46" לשם הסרתו מרשימת התפוצה אלא לשלוח דואר אלקטרוני לנתבעת 1, לתיבות דואר שאינו יודע אם הן פעילות או מנוטרות.

33. על יסוד כל האמור, אני דוחה את התביעה. לאור התנהלות הצדדים בדיון ההוכחות שנערך לפני ביום 24.5.23, החלטתי להימנע מפסיקת הוצאות.

ניתן להגיש ערעור בזכות לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 60 יום ממועד קבלת פסק הדין. המזכירות תדוור את פסק הדין לצדדים כמקובל.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשפ"ד, 14 אוקטובר 2023, בצאת השבת, בהעדר הצדדים.

ננמה פרס, רשמת בכירה